

२०७३ कार्तिक २७ शनिबार १२-११-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- स्वयंलाई राजयोगी सम्भेर विकारी सम्बन्धहरूबाट ममत्व निकालिदेऊ, केवल कर्तव्य
निभाउनको लागि साथमा बस ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूले देह-भानलाई भुलाएका छौ, यसको यादगार शास्त्रहरूमा कुन रूपले
देखाइएको छ ?

उत्तर:- देखाउँछन्- पाण्डव पहाडमा गलेर मरे । तर उनीहरूलाई के आवश्यक थियो, पहाडमा
बरफमा गएर शरीर छोड्ने ? नियमले भन्छ- हिमालयको पहाडमा गएर कसैले शरीर
छोड्दैन । बाँकी तिमीले योगबलद्वारा शरीर छोडिदिन्छौ । देह-भानलाई भुलेर अशरीरी
बन्ने अभ्यास गर्छौ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ । सम्झाउन त हरेक दिन
सम्झाउनु हुन्छ, फेरि पनि कति कुरा बिर्सिन्छौ । बच्चाहरूले बुद्धिमा यो त राख्नु छ- यो संगमयुग
हो । हामी संगमयुगमा छौं । बाबा आउनुहुन्छ पनि संगमयुगमा । कलियुग अन्त्य र सत्ययुग आदिको
संगम गाइएको छ । बोलाउँछन् पनि यस समयमा । कलियुगको अन्त्यलाई पतित दुनियाँ भनिन्छ,
त्यसैले अरू कुनै समयमा बोलाउँदैनन् । बाबा आउनु पनि हुन्छ । जब कलियुगको अन्त्य हुन्छ, तब
नै मलाई बोलाउँछन्- बाबा हामी पतितहरूलाई पावन बनाउन आउनुहोस् । कलियुगको अन्त्य र
सत्ययुगको आदिमा आउनुहोस् । बोलाउँछन् तर उनीहरूलाई थाहा छैन- कल्पको आयु कति छ ?
सम्झन्छन्- भक्ति गर्दा-गर्दै, धक्का खाँदा-खाँदै आखिर प्राप्त गरिन्छ नै । कल्पको अन्त्य कहिले
हुन्छ, यो कसैलाई थाहा छैन । याद तब नै गर्छन् जब कलियुगको अन्त्य हुन्छ । सत्ययुग त्रेतामा त
हुन्छ नै सुख, द्वापरमा पनि यति दुःख हुँदैन । कलियुगमा मनुष्य जब धेरै दुःखी हुन्छन्, अनि
बाबालाई पुकार्न सुरु गर्छन् । तमोप्रधान मतलब दुःखी, तब नै पुकार्छन् नि । हे दुःख-हर्ता सुख-
कर्ता आउनुहोस् । दुःखका बन्धन त धेरै छन् । दुःखको समयमा नै भगवान्लाई पुकार्छन्- यस
बन्धनबाट छुटाउनुहोस् । जब कुनै मार्ग मिल्दैन, धेरै जोडसँग पुकार्छन् । तर फेरि पनि पाउँदैनन् ।
जस्तै भुल-भुलैया हुन्छ नि । जहाँबाट गए पनि मार्ग मिल्दैन । जब थाक्छन् फेरि चिल्लाउँछन् । यहाँ
पनि मनुष्य जब धेरै दुःखी हुन्छन् तब चिल्लाउँछन्- हे दुःख-हर्ता सुख-कर्ता, हे अन्धाहरूका लठ्ठी ।
यस समय नै पुकार्छन् हे अन्धाहरूको लठ्ठी भनेर ।

अहिले तिमी संगममा छौ । एकातर्फ छन् पाण्डव र अर्कोतर्फ छन् कौरव । अन्धो उसलाई भनिन्छ
जसले रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दैन । आँखा भएको उसलाई भनिन्छ, जसले
बाबाद्वारा रचयिता र रचनालाई जानेको छ । तिमीले त सम्झाउँछौ- हामीलाई राज्य-भाग्य मिलेको
छ त्यसैले त चित्र देखाउँछन् । सत्ययुग हो शिवबाबाले स्थापना गर्नुभएको, यसैले त्यसको नाम
रह्यो शिवालय । फेरि विकारी बनेपछि वाम मार्गको स्थापना हुन्छ । त्यसैले यसलाई वेश्यालय
भनिन्छ । सत्ययुग हो शिवालय । कलियुग हो वेश्यालय । तिमी संगमयुगी ब्राह्मणहरूलाई यो थाहा
छ- अहिले हामी न वेश्यालयमा छौं, न शिवालयमा छौं । हामी शिवालयमा गइरहेका छौं । अहिले
वेश्यालय, विकारी सम्बन्धबाट हाम्रो ममत्व निस्किएको छ । अहिले हाम्रो भविष्यको सम्बन्धसँग
ममत्व छ । हामी अहिले राजयोगी हौं, उनीहरू हुन् योगी । उनीहरूसँग हाम्रो के सम्बन्ध छ । फेरि
पनि कर्तव्य पूरा गर्नको लागि रहनु त आफ्नै घरमा नै पर्छ । फेरि पनि ब्राह्मणहरूसँग धेरै सम्बन्ध

२०७३ कार्तिक २७ शनिबार १२-११-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

रहन्छ किनकि ब्राह्मणले जति उच्च सेवा अरू कसैले गर्न सक्दैन। रूहानी सेवा गर्न बाबा नै निमित्त बन्नुहुन्छ। उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, गुरु पनि हुनुहुन्छ। सत्य बाबा, सत्य शिक्षक, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। सत्यलाई सुप्रिम नै भनिन्छ। उहाँद्वारा हामीलाई वर्सा मिलिरहेको छ। यो याद गरेर कति हर समय खुशी रहनुपर्छ, फेरि अरूलाई सम्झाउनको लागि पुरुषार्थ गरिन्छ। पहिला सुरुमा त हुनुहुन्छ उहाँ पारलौकिक बाबा। उहाँ सत्य शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। सृष्टि चक्रको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान दिनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई ज्ञानको सागर भनिन्छ। पहिला सुरुमा त उहाँको महिमा गर्नु छ। उहाँ सत्य बाबा, सत्य शिक्षक, सत्य गुरु हुनुहुन्छ। सत्य धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ। माग्छन् नि— एकै राज्य होस्। त्यो त सत्ययुगमा हुन्छ। यहाँ त हुन सक्दैन। मनुष्यले भन्छन्— वन वर्ल्ड होस्, एकता होस्। विश्व त एउटै हुन्छ। केवल विश्वमा एक राज्य होस्, यो हुन सक्छ। देवताहरूको राज्य थियो, वहाँ अरू कुनै भगडो कुरा थिएन। बेहदको बाबा नै आएर राजधानी स्थापना गर्नुहुन्छ। यो पनि अहिले तिमीले बुझेका छौ। बाबाले नै राजयोग सिकाउनु हुन्छ, नकि श्रीकृष्णले। उनीहरूले कृष्णको लागि सम्भएका छन्। राजयोग सिकाइयो नै तब, जब राजधानी स्थापना गर्नु थियो। बाँकी शास्त्रहरूमा त छ महिमा। केवल महिमा गर्नाले कसैले राजयोग सिकाउँछ र? त्यो गीता आदि जुन सुनाउँछन्, उनीहरूले कहाँ राजयोग सिकाउँछन् र? गीता सुनाउँछन् त्यो त केवल जो आएर गएका छन्, उनीहरूको महिमा गर्छन्। भगवान्ले जसलाई राजयोग सुनाउनुभयो उनीहरूले नै राज्य पद पाए। बाँकी यी पर्व आदि सबै भक्ति मार्गका हुन्। मुख्य हो नै संगमयुगको कुरा। शिवबाबा आउनुहुन्छ, शिव जयन्तीपछि कृष्ण जयन्ती। शिवबाबा आएपछि अवश्य नयाँ दुनियाँ स्थापना हुन्छ। कृष्ण त हुन् सत्ययुगको मालिक। शिवबाबाले आएर कृष्णलाई यस्तो बनाउनुभयो। एउटा कृष्णलाई मात्र कहाँ ज्ञान दिइयो होला र। कृष्णपुरी स्थापना गर्नुभएको हुनुपर्छ। आत्मालाई तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनाउनको लागि यो सिकाउनुभएको हो। तिमी नै फेरि सतो-रजो-तमोमा आउँछौ नि। यस्तो होइन— सत्ययुगमा नै तिमीलाई बस्नु छ। ८४ जन्मको हिसाब पनि छ। सत्ययुगपछि त्रेता... अवश्य आउनु नै छ। दिनपछि रात हुनु नै छ। सत्ययुगको स्थापना कसले गर्नुहुन्छ, कसरी गर्नुहुन्छ? किनकि सत्ययुग हो नै नयाँ दुनियाँ। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले पुरानो दुनियाँलाई बदल्छु। यो त्यही महाभारी, महाभारतको लडाईँ मुसलको हो। भन्छन्— पाण्डव पनि थिए। पाण्डवको जित भयो। स्वराज्य मिल्यो अवश्य। त्यसैले स्वराज्यमा आउँछन् नि। शरीर जहाँ छोडे पनि, राजाईमा त आउनु छ। नियमले भन्छ— हिमालय पहाडमा कसैले शरीर छोड्दैन। योग त यहाँ नै सिक्छन्। योगबलद्वारा नै शरीर छोड्नु छ। उनीहरूलाई के आवश्यक थियो, जसकारण पहाडमा गएर शरीर छोडे? यो पनि गफ हो। जसरी सर्पले काँचुली फेर्छ, त्यसैगरी आत्माले पनि एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। शान्तिधाममा गएर फेरि आउँछौ सत्ययुगमा। बाबाले सम्झाउनुभएको छ— सत्ययुगमा शरीर छोड्दा आफैं आफ्नो समयमा जब शरीर बूढो हुन्छ, एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्। वहाँ त फर्केर शान्तिधाममा जाँदैनन्। शान्तिधाममा अब जानु छ। अहिले त्यो अभ्यास गरिन्छ, जुन तिम्रो त्यो अभ्यास अविनाशी भएर जान्छ। यहाँ त अभ्यास यसैले गराइन्छ किनकि पुरानो दुनियाँलाई नै छोड्नु छ। वहाँ त नयाँ दुनियाँ हुन्छ। स्वर्गवासीले शरीर छोडे भने स्वर्गमा नै आउँछन्। नर्कवासीले शरीर छोडे भने नर्कमा नै रहन्छन्। स्वर्गमा जान सक्दैनन्। सत्ययुगमा त

२०७३ कार्तिक २७ शनिबार १२-११-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

तब जान्छौं, जब बाबा आएर राजयोग सिकाउनु हुन्छ। अनि दैवी राजधानीमा अर्थात् सत्ययुगमा जान सकिन्छ। राजा महाराजाको टाइटल यहाँ पनि मिल्छ। पद अर्कै भए तापनि नाम त्यही चलिरहन्छ, बद्लिन सक्दैन। कसै-कसैको टाइटल कायम गरिदिन्छन्, जसले पैसाद्वारा टाइटल लिएका छन्। पहिले लाख दुई लाख दिँदा टाइटल मिल्थ्यो। यो रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूलाई बसेर सम्भाउनु हुन्छ। उहाँलाई भनिन्छ आध्यात्मिक पिता, आत्माहरूका बाबा... जसलाई हे बाबा आउनुहोस्, आएर हामीलाई पतितबाट पावन बनाउनुहोस् भनेर बोलाउँछन्। यहाँ धेरै दुःख छ। हामीलाई राम राज्यमा लिएर जानुहोस्। ड्रामा अनुसार ५ हजार वर्षपहिले पनि यस्तै भनेका थियौं। परमपिता परमात्मालाई आउनु नै छ। यो चक्र घुमिरहन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा आउँछु। यो शब्द अवश्य राख्नुपर्छ। ड्रामाको प्लान अनुसार आउँछु। ड्रामा शब्द पनि लेख्नुपर्छ, जसद्वारा मनुष्यलाई थाहा होस्— यो ५ हजार वर्षको ड्रामा हो।

अहिले सबै मनुष्य पतित छन्, त्यसैले स्वयं भन्छन्— हामी पापी हौं, नीच हौं। वास्तवमा वेश्यालय पनि हो, विषय सागर हो नि। विष्णुपुरी क्षीर सागर थियो, जहाँ लक्ष्मी-नारायण दुवै थिए। यो क्षीर सागर तुलानाको लागि भनिन्छ। बाँकी दूधको सागर कुनै हुँदैन। सागर त सत्ययुगमा पनि यही हुन्छ। कलियुगमा पनि छ। सत्ययुगमा सारा सागरको तिमी मालिक हुन्छौ। सारा पृथ्वी, आकाशको तिमी मालिक हुन्छौ। अहिले त टुक्रा-टुक्रा भएको छ। अहिले यो हो संगमयुग। संगमयुग जब याद आउँछ, तब सम्भन्छौ— अब सत्ययुगमा जान्छौं। संगममा बाबा पनि अवश्य हुनुहुन्छ। उहाँ यस दुनियाँलाई बदल्नेवाला हुनुहुन्छ। स्थापना त ब्रह्माद्वारा यहाँ हुन्छ। अहिले तिमीले चित्र बनाउँछौ। बाबा त हुनुहुन्छ नै बिन्दु, लाइट माइटको। तिम्रो आत्मा पनि प्रकाश हो। अब तिमीलाई लाइट कसरी दिने, त्यसैले तिम्रो शिरमा बिन्दु दिइएको छ। आत्मालाई लाइट कसरी दिने ! लाइट दिएपछि ठूलो बन्छ। उनीहरूले ठूलो लाइटलाई नै पुज्दछन्। त्यसैले मनुष्यले परमात्मालाई ज्योति स्वरूप भनिदिन्छन्। वास्तवमा लाइट हो पवित्रताको निशानी। मनुष्यहरू सम्भन्छन्— ज्योति स्वरूप हो। बिन्दुलाई लाइट यदि सानो दिने हो भने कसरी पूजा गर्ने ? त्यसैले ठूलो बनाइदिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म परम आत्मा, सुप्रिम सोल हुँ जसलाई तिमीले परमात्मा भन्छौ। तर सानो बिन्दुको पूजा कसरी हुन्छ ? लाइट कसरी दिने ? कसैले लिंगको पूजा गर्छन्, धनवान् छन् भने हीराको गोला बनाएर त्यसको पूजा गर्छन्। नाम त शिवलिंग नै राख्छन्। हो त तारा जस्तै। अरू कुनै चीज होइन। यो बडो गहन कुरा हुन् बुझ्नको लागि। आत्मा कुनै सानो ठूलो हुँदैन। नत्र कसरी फिट होस्। अहिले तिमीले जसरी आफ्नो आत्मालाई जान्दछौ, त्यसैगरी बाबालाई जान्दछौ। आत्माले बाबालाई बोलाउँछ। तिमीले आफ्नो आत्मालाई देखेका छौ ? त्यसोभए परमात्मालाई कसरी देख्न सक्छौ ? हो, दिव्य दृष्टिबाट देख्न सक्छौ, त्यो पनि तिमीले जब जान्दछौ। फेरि देखेर फाइदा नै के छ र। यो त पढाइ पढ्नु छ, जसद्वारा मनुष्य देवता बन्छन्। यो हो भविष्य नयाँ दुनियाँको लागि पढाइ। यी लक्ष्मी-नारायणले कहाँ यस्तो कर्म सिके ? संगममा। बाबा भन्नुहुन्छ— म संगममा नै आएर तिमीलाई नयाँ दुनियाँको लागि पढाइ पढाउँछु। बाबा प्रदर्शनीको लागि टेलिग्राम पठाउनुहुन्छ, त्यसमा पनि यो लेख्नु छ यो संगमयुग हो। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले मबाट जन्म सिद्ध अधिकार लिन सक्छौ— भविष्य २१ जन्मको लागि। संगमयुग शब्द अवश्य लेख्नु छ। एक्युरेट जुन टेलिग्राम जान्छ, त्यसको एउटा कपी वहाँ लगाउनु छ। ठूला शब्दमा लेखिदिनुपर्छ। दिन प्रतिदिन स्पष्ट हुँदै

२०७३ कार्तिक २७ शनिबार १२-११-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन जान्छ । तल लेख्नुहुन्छ नै बापदादा । शिवबाबा जो आत्माहरूको बाबा हुनुहुन्छ, उहाँले प्रजापिता ब्रह्माद्वारा सिकाउनु हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई शरीरको आधार त चाहिन्छ नि । शिव त हुनुहुन्छ निराकार । उहाँको त आफ्नो कुनै शरीर छैन । ब्रह्मा, विष्णु, शंकर त सूक्ष्म आकारी हुन् बाँकी त सबैको शरीर छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो शरीर कहाँ छ र । तर यस्तो त होइन— म नाम रूपबाट अलग छु । बच्चाहरूलाई धेरै स्पष्ट सम्झाउँछु । म हुँ निराकार । तर जब म आउँछु, मलाई शरीर अवश्य चाहिन्छ । म गर्भमा आउँदिनँ । म स्वयं बताउँछु— म यस साधारण तनमा आएको छु । यिनी पहिले पूज्य थिए, अहिले पुजारी बनेका छन् । मालामा पनि हुन्छ पहिले शिवबाबा फेरि दुई दाना छन् । प्रवृत्ति मार्ग हो नि । अहिले तिमीलाई थाहा छ प्रवृत्ति मार्गको नै माला हो, जो प्रवृत्ति मार्गमा पतित थिए, अहिले शिवबाबाको मतद्वारा पावन बनेर सृष्टिलाई पावन बनाएका छन्, त्यसैले यादगार माला बनेको छ । रुद्र माला र विष्णुको वैजयन्ती माला हो । ब्राह्मणहरूको माला बन्दैन । कोसिस गरिएको थियो बनाउने तर बनेको छैन । त्यसैले माला बनाउन, अव्यक्त नाम दिन छोडिदिँ । जुन नाम यहाँका थिए, त्यो नाम यहाँ नै छोडेर फेरि आफ्नो पुरानो नाम लिएर भाग्छन् । उनलाई त्यस नयाँ नामले कसैले बोलाउँदैन । त्यसैले बाबा हाम्रो बाबा, शिक्षक र गुरु हुनुहुन्छ, यस्तो बाबालाई त धेरै प्रेमसँग याद गर्नु छ तर माया यस्तो छ, जसले भुलाइदिन्छ । त्यसैले अवस्था डगमग हुन्छ । मलिन विचार आउँछ । शिवबाबाको यादद्वारा फेरि खडा हुन्छन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुड मर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) विकारी सम्बन्धबाट ममत्व निकालिदिनु छ । भविष्यको नयाँ सम्बन्धसँग बुद्धियोग लगाउनु छ ।
- २) अरूलाई सम्झाउनको लागि हरपल खुशीमा रहनु छ । सत्य बाबा, सत्य शिक्षक र सद्गुरुको श्रीमत्तमा चलेर अन्धाहरूको लठ्ठी बन्नु छ ।

वरदानः— सदा कम्बाइण्ड स्वरूपको स्मृतिद्वारा मुश्किल कार्यलाई सहज बनाउने डबल लाइट भव जो बच्चाहरू निरन्तर यादमा रहन्छन्, उनीहरूले सदा साथको अनुभव गर्छन् । उनीहरूको सामुने कुनै पनि समस्या आयो भने आफूलाई कम्बाइण्ड अनुभव गर्छन्, आतिदैन् । यो कम्बाइण्ड स्वरूपको स्मृतिले जस्तोसुकै मुश्किल कार्यलाई पनि सहज बनाइदिन्छ । कहिलेकाहीँ कुनै ठूलो कुरा सामुने आयो भने आफ्नो बोझ बाबालाई दिएर स्वयं डबल लाइट भइहाल । तब फरिश्ता समान दिन रात खुशीमा मनबाट डान्स गरिरहन्छौ ।

स्लोगनः— कुनै पनि कारणको निवारण गरेर सन्तुष्ट रहने र गर्ने आत्मा नै सन्तुष्टमणि हो ।